

ELLERİNDE FESLEĞEN KOKUSU

Fikri ÖZÇELİKÇİ

Evinden erkence çıkmışsın. Her tarafı delik deşik olmuş sokaklardasın. Yolların kenarlarına sıra sıra dizilmiş ağaçların cılız ve kuru dalları, bir yoksulun göğe yükselen güçsüz kolları gibi çaresizce uzanıyor sağa sola. Sanki bir şeyleri delip geçecekmiş gibi. Yüreğın de o dallar gibi. Cılız, çaresiz.

Damarlarındaki kızıl kan, delice akıyor. Ayakların, bir saldırı olacakmış gibi tedirgin basıyor yere.

Yürüdüğün yer, yamanmaktan artık dikiş tutmayan, gözleri çökmüş, avurtları çıkmış kara bir asfalt.

Yürüyorsun ama ayakkabılarında toz izi yok. Ayakların kuşatılmış, toprağın kalp atışını hissetmiyor.

Önce daralan, sonra eğri büğrü ilerleyen ve birdenbire geniş bir caddeye açılan, her tarafı kirli, sağına soluna çöpler savrulmuş bir yol gibi yüreğın.

Kökünden sökülen, yaprakları hoyratça koparılan bir papatya gibisin. Şehrin tüm garipliklerini omuzlamış yürüyorsun.

Seni kuşatan anlamsız sıkıntı dalgasını düşünüyorsun. Hırçın dalgalar bunlar. Dev gibi. Bu dalgalar kızgın bir hayvan gibi geriniyor önce, ayakları toprağı deşiyor, sonra yavaşça ilerliyor ve ardından kumları da sürükleyerek şakağına çarpıyor acımasızca. Canın acıyor, anıların parçalanıyor; hayatın yerlerde sürünen bir dilenci oluyor birden.

Sonra bir esinti geliyor şehrin batısından, havalanıyor yollardaki çer çöp ve tozlar. Sonra bu tozlar her yerine bulaşıyor bedeninin; yüzüne, eline, giysine, kalbine... Birden kendini çok kirli hissediyorsun; boz bulanık köpükleriyle akan bir ırmakta yıkanmak istiyorsun.

Böyle dağınık, karamsar, kalbi tutuk bir şekilde ilerliyorsun; ilerliyorsun ve aniden başını kaldırıp göğe bakıyorsun. Masmavi bir gök görüp rahatlayacağını umuyorsun. Başını kaldırdığın anda da bir sardunya görüyorsun bir evin balkonunda. Eski bir binanın ara katındaki evin balkonuna kondurulmuş bir plastik saksının içinde bu sardunya. Önce binaya bakıyorsun, binanın görünümü ile sardunya arasında bir irtibat arıyorsun.

Bina eski. Binanın duvarlarındaki boyalar, yağmurun ve rüzgârın etkisiyle kabarıp yol yol dökülmüş. Yaması bile sökülmüş eski bir palto gibi bina. Yorgun, yaşlı ve savruk... O kadar savruk ki yaşını anlamak mümkün değil binanın. Kabarıp kopuvmuş boyaların altındaki sıvanın bazı yerleri kararmış, bazı yerlerinde ise içinde siyahımsı kan akan kalın damarlar gibi yürüyor çatlaklar.

Bina hayata uzak, ölüme alabildiğine yakın. Tıpkı ölümcül yara almış bir savaşçı gibi...

Dikkatini binadan sardunyaya çeviriyorsun. Mesafenin izin verdiği kadar dikkatlice bakıyorsun balkona; gözlerin kısık, dikkatin diri.

Sardunyanın capcanlı renkleri var. Çok da güzel. Öyle davetkâr bir güzellik ki bu; gözleri ilk önce kendisine bakmaya mecbur ediyor.

Bir süre sardunyayı okşuyor bakışların. Neden sonra sardunyanın yanında başka bir çiçek daha olduğunu fark ediyorsun. Yalnız, süssüz ve canlı yeşil rengi olan bir çiçek; bir fesleğen...

Hayata şaşkın bakıyor fesleğen; büyük binaların, büyük reklam panolarının yanında kendi küçüklüğünün farkında değilmiş gibi. Köklerinin toprakla buluşmuş olması yetiyor ona. Bu buluşmanın verdiği hazla gelişiyor, serpiliyor, büyüyüp güzelleşiyor. Etrafa kokular yaymak için dayanılmaz bir istek duyuyor.

Sonra gözün yine sardunyaya kayıyor.

Sardunyanın kırmızı beyaz kanatlı bir kelebeğe benzeyen çiçekleri, koyu yeşil yapraklardan alacağını aldığı anda hemen uçurecek gibi sakince duruyor.

Sardunya, hiçbir şeyi ve hiç kimseyi umursamadan hayatını yaşıyor kendi bildiğince. Ne aniden büyümek istiyor ne de sonsuza kadar yaşamayı düşünüyor. Kendini zamanın akışına bırakmış, koyu yeşil yapraklarıyla salınıyor. Kendisini hiçbir şeyle kıyaslamıyor. Güneşi gördü mü seviniyor, görmedi mi sabırla bulutların güneşe izin vermesini bekliyor. Yapması gereken neyse onu yapıyor.

Binanın duvarlarındaki kanayan yaraya benzeyen çatlaklardan, kara katrana benzeyen nem karartılarından sonra iyi geliyor bu sardunya.

Bir çiçek nasıl toprağın göğsüne kök salıp toprağın göğsünü emerse, sen de bir çiçek gibi kök salmak istiyorsun şehrin göğsüne aniden.

Yavaş adımlarla yürüyüşünü sürdürürken “*Bir sardunya gibi yaşamalı bu hayat.*” cümlesi düşüyor serin bir yağmur damlası gibi aklına. Bu cümlenin bir şiirin dizesi mi yoksa şu anki duygulanmanın sonucu ortaya çıkan bir cümle mi olduğunu ayırt edemiyorsun. Bu cümle kalbini bir çınar gibi büyütüyor, büyütüyor...

Sokak bitmesin, bina gözünden yitmesin diye adımlarını bilerek yavaşlatıyor sun ama bu yavaşlatma da sardunyalı binayı geçmeni engellemiyor. Sokak dar ve insanın oyalanabileceği hiçbir yer de yok. Ne oturacak bir bank ne de birkaç ağacıyla bir park...

Sokak bitiyor birden.

Caddeye açılan bir sokaktı yürüdüğün. Yönünü şehrin merkezine dönüp ilerlediğinde, sola dönen bir kavis var sokağın sonuna doğru. O kavisin bitimiyle birlikte sanki yeni bir dünya, yeni bir hayat başlıyor. Gürültülü bir hayat bu. Karmaşık, kalabalık ve yorucu.

Bu kalabalıkla karşılaşmak çarpıyor seni, sersemletiyor. Cadde çok kalabalık ve seni umursayan hiç kimse yok. Çeşit çeşit insanlar geçip gidiyor yanından.

Kalabalık, bir zindan gibi geliyor birden sana; koyu bir yalnızlık duygusu büyüyor içinde. Sonsuz bir çöldeki kum tanesinden farksız olduğunu hissediyorsun. Bu yalnızlık, bir cam kırığı olup çiziyor göğsünü.

Annen ve baban düşüyor aklına sonra. Bir sisli hatıra gibi sokuluyorlar usul usul belleğine. Önce sen hastayken -*Çocukken hastalıktan kurtulamazdın, hatırlıyorsun*- başında günler ve geceler boyu bekleyen yorgun bir çift olarak geliyorlar gözlerinin önüne. Sonra sana sevdiğin yemekleri hazırlayan bir anne ile sana yıllar boyu harçlık veren ve sıkça kaş çatıp kızan bir baba...

Hatırladığında şimdiye kadar seni hiç etkilemeyen bu olaylar şimdi aklına geliyor ve hatırladığın her bir olay, her bir söz, her bir yüz ifadesi yeni anlamlara bürünüp uzun zamandan beri yaşamadığın duyguları ortaya çıkarıyor. Bu duyguları tanıyıp adlandıramıyorsun şu an.

Şaşkınsın.

Bir uğultu gibi seni kuşatıyor bu duygular ama bu uğultuda hangi ses kime ait, sana kim ne söylüyor ayırmsayamıyorsun. Bir diken var sadece; önce derini, sonra yüzünü, sonra kalbini çizen bir diken. Dikenin çizdiği yerler yırtılıyor, acıyor ve kırmızı kırmızı kanıyor.

Ne olduğunu anlamaya çalışıyorsun. Sen böyle şaşkınken bir esinti çıkıyor ortaya, tozlara bürünmüş anıları açığa çıkaran serin, mavi bir esinti. Bu esinti, bir de çiçek görüntüleri getiriyor gözünün önüne.

O zamanlar kirada oturduğunuz evin küçük balkonunda büyütürdün annen çiçekleri. En çok da sabah serinliğinde ve akşamın alacasında ilgilenir, bir arkadaşıyla

nasıl konuşursa, öyle konuşurdu onlarla. Balkonda, annenin yanında bulunduğun zamanlarda, arada sırada sana dönüp “Güzeller, değil mi?” diye sorduktan sonra elini çiçeklerden birine-Birden hatırladın, fesleğendi o çiçeğin adı- dikkatlice sürer, sonra da çiçeğe sürdüğü elini senin yüzüne doğru uzatırdı. Annen elini uzattığında keskin ve hoş bir koku değerd burnuna. Bu olay sık sık tekrarlanırdı o zamanlar ve sen de bu durum karşısında ne yapacağını bilirdin. Burnunu annenin fesleğen kokusu bezenmiş eline dayar ve genzini hafifçe yakan o kokuyu içine çekerdin.

Aniden havayı yeniden ve dikkatlice kokluyorsun. Onca koku arasında sanki bir fesleğen kokusu değiyor burnuna.

Havada fesleğen kokusu var ve sen, kokunun nereden geldiğini biliyorsun. Yönünü o tarafa çevirip çoktandır ihmal ettiğin annenin evinin yolunu tutuyorsun.

Uzun sürmüyor yolculuğun. Kısa zamanda ulaşıyorsun annenin birkaç yıldır yalnız yaşadığı eve. Kapının ziline hafifçe basıp zili çalıyorsun. Kapı açılıp annen görüldüğünde gülümsüyorsun. Sonra eğilip annenin kısık ama memnun bir şekilde söylediği “Hoş geldin” cümlesine eşlik ederek sana uzattığı elini öpüyorsun.

Yanılmamışsın, fesleğen kokusu annenin ellerinden geliyor. Annenle beraber içeriye giriyorsun. Gözlerin pencerenin denizliklerine gidiyor hemen. Birkaç sardunya ve fesleğen pencerenin kenarına özenle dizilmiş. Aradıklarını görüyor ve sevinip rahatlıyorsun. Annenin yanına oturup onun fesleğen kokulu ellerini ellerinin arasına alıyor ve çocukluk hayallerine dalıp gidiyorsun.